

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιδιώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὕμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑλλάς δρ. 16.—	Ἑλλάς δρ. 20.—
Ἑξάμηνος » 8,50	Ἑξάμηνος » 10,50
Τρίμηνος » 4,50	Τρίμηνος » 5,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτήσια, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπτ. 40 Ἐξωτερ. λεπτ. 45
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπτ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Φεβρουαρίου 1921

Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 12

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἀφίνοντας τὸν καλὸν ἄνθρωπο, ποὺ ὅλ' τὸν ξανάδρισκε μιὰ μέρα, ὁ Γιάννης ἔστριψε ἀριστερὰ γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ δάσος.

Τὸ γράμμα ποὺ πήγαινε στὸν ἀρχιστράτηγο Δυμουριέ, ἦταν διπλωμένο στὰ τέσσερα καὶ κρυμμένο ῥιτὴ βαθύτερη τσέπη τῆς χωριάτικης γούνας ποὺ τοῦ εἶχαν δανείσει.

« Ἀς τολμήσουν νὰ μοῦ τὸ πάρουν! ψιθύριζε. Ἐπειτα, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο! τὸ διάβασα τὸς φορὲς, ὥστε τὸ ἔμαθα ἀπέξω! »

Ὁ Γιάννης περπάτησε ἔτσι καμμιὰ ὥρα χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ κανένα, παρὰ μόνον μερικὸς γεωργός, ποὺ βιαζόνταν νὰ μαζέψουν τὰ γεννήματά τους, γιὰ νὰ τὰ στείλουν στὸ Σαλόν. Ἐτσι εἶχε προστάξῃ ὁ Δυμουριέ καὶ στὴ χώρα ἐκείνη, ὅπου ἐβασίλευε ὁ πῖο μέγας πατριωτισμός, τὸν ἀκούγαν θρησκευτικά. Οἱ γέροι καὶ τὰ γυναικόπαιδα εἶχαν χωρὶς στήν Ἀρχόννα μ' ὅλα τὰ τρόφιμα ποὺ μπόρεσαν νὰ πάρουν μαζί τους. Ἐτσι οἱ Πρωῖσοι δὲν εὗρισκαν τίποτα κι' αὐτοὶ μεγάλωνε τὰ δεινά τους, ὅπως ἔγραφεν ὁ Λομπάρδ, γραμματικὸς τοῦ βασιλεῖς τῆς Πρωσίας.

Ὁ Γιάννης ρώτησε ἓνα χωρὶς ποὺ ἀπάντησε, καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἀκολουθοῦσε τὸ δρόμο ποὺ ἤθελε.

Ἀξαφνὰ, ἐνῶ ἑτοιμαζόταν νὰ τριγυρίσῃ μιὰν ἄκρην τοῦ δάσους, ποὺ προχωροῦσε μτερρὴ πρὸς τὴν κοιλάδα, εἶδε νὰ προβάλλουν ἀπὸ ἓνα μονοπάτι πέντε ἵππεῖς. Οἱ ἵππεῖς αὐτοί,

καθὼς τὸν εἶδαν, ἐκάλπασαν κατ' ἀπάνω του. Ὁ Γιάννης ἔσταμάτησε.

Ἐγνώρισ' εὐθὺς τὴ στολὴ ποὺ εἶχε ἰδῇ σὲ πολλοὺς πληγωμένους, μετὰ τὴ μάχη τοῦ Κουζ-Ὁ-Μπουζ, στολὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωση, ἐξ αἰτίας τῆς νεκροκεφαλῆς ποὺ ἐστόλιζε τὴν προμετωπίδα τοῦ σκούφου. Ἦταν ἡ στολὴ τῶν πρῶτων « οὐσσάρων τοῦ θανάτου ».

Μιὰ μεγάλη συγκίνηση ἐκυρίευσεν τὸν μικρὸ τυμπανιστὴ.

Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ: νὰ σταθῇ νὰ

τοὺς περιμένῃ, ἢ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια;

Ἄν ἔφευγε, θὰ κινούσε βέβαια τὴν ὑπόφια τῶν ἵππων. Ὁλλεγαυ πῶς, γιὰ νὰ φεύγῃ, θὰ τοὺς φοβόταν, πὼς καὶ θὰ εἶχε νὰ κρύψῃ. Δὲν θάταν δύσκολο νὰ τοὺς ξεφύγῃ, ἂν χωνόταν στὶς πυκνὰς λόχμας; ὅπου δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὸν κυνηγήσουν μὲ τ' ἄλογά τους. Ὁλ' ἐκινδύνευε ὅμως νὰ μείνῃ κρυμμένος ἐκεῖ — μέσθ ὡς τὸ βράδυ καὶ νὰ χάσῃ τὸ δρόμο του, γιὰτὶ δὲν ἤξερε ἀκόμα νὰ προσανατολίζεται μὲ τὴ βοήθεια τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος.

Καί, τὸ κυριώτερο, θάργοπορούσε, δὲν θὰ ἔφθανε τὴν ὥρα ποὺ ἔπρεπε στὸ στραταρχεῖο...

Ἐτσι ἔκαμε μιὰ ζωηρὴ προσπάθεια νὰ νικήσῃ τὴ συγκίνησίν του ἄρχισε μάλιστα νὰ σφυρίζῃ ἓνα τραγουδάκι, ἔδωκε τὰ χέρια του στὶς τσέπες του καὶ περίμενε.

Οἱ πέντε ἵππεῖς τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ ἔκαμαν ἓνα σωρὸ ἐρωτήσεις σὲ μιὰ γλώσσα ἀκατάληπτη γιὰ τὸ Γιάννη, ποὺ οὔτε ἤξερε, οὔτε εἶχε ἀκούσει ποτὲ τοῦ γερμανικά.

Τοὺς ἔγνεψε πὼς δὲν καταλαβαίνει.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν οὐσσάρων ἐκείνων φάνηκε μιὰ στιγμὴ σκεπτικὸς. Ἐπειτα ἔσκυψε ἀπὸ τ' ἄλογό του στὸ παιδί καὶ, ἀρθρώνοντας τὴ λέξη σιγά, μὲ γερμανικὴ προφορά, ρώτησε:

— Φουτσιέ!.. Φουτσιέ!..

— Τί Φουτσιέ; ἔκαμε ὁ

Γιάννης ἀστυμένως.

— Γιὰ! Φουτσιέ! ἔκαμπε

ὁ οὐσσάρὸς μὲ θυμὸ.

Ἀξαφνὰ ὁ Γιάννης κατάλαβε: τὸν ρωτοῦσαν γιὰ τὸ Βουζιέρ.

— Ἐξω... καταλαβαίνω... εἶπε. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ ποῦ πᾶνε στὸ Βουζιέρ;

Ἐσκυψε ἀπὸ τ' ἄλογό του στὸ παιδί καὶ ρώτησε... (Σελ. 89, στ. γ')

— Γιά! γιά! αποκρίθηκε ο ουσάρρος, ευχαριστημένος.

Ο Γιάννης τότε συλλογίσθηκε: «Το Βουζιέρ ίναι από πίσω μου, ακριβώς από πίσω μου. Μά ναί! περίμενε να σε στείλω.»

Και δείχνοντας ένα μονοπάτι δεξιά, είπει: — Από κεί!.. από κεί!..

Πραγματικώς, στο βάθος του δρομάκου εκείνου φαινόταν τὰ πρώτα σπίτια κάποιου χωριού.

Και βέβαιος πιά πως ήξερε τη διεύθυνση, ο ουσάρρος έφυγε στα τέσσερα, ακολουθούμενος κι' από τους άλλους.

Ανακουρισμένος, ο Γιάννης εξακολούθησε το δρόμο του από την άκροδασιά. Σε λίγο έφθασε στο Μπωρεπαίρ, όπου βρήκε στρατό γαλλικό. Κι' ύστερ' από μια ώρα, χωρίς κανένα κακό συναπάντημα, ήταν στο Γράν-Πιρέ.

Ενώπιόν του. Στόν πρώτο σκοπό που άπαντησε, είπει πως είχε γραμμά για τον αρχιστράτηγο. Και τον πήγαν άμεσα στη σκηνή του Δυμουριέ.

Αυτός φαινόταν πολύ δύσθυμος, γιατί είχε μαθει την άποτυχία του Σαζό. Δεν ήξερε όμως ακόμα και σε ποιο μέρος είχε υποχωρήσει ο νικημένος στρατός του.

Το γραμμά, που του έδωσε ο Γιάννης, τον έπληροφόρησε και γι' αυτό. Διάβασε το χαρτί, το έσχισε και μ'εθυμίο το πέταξε χάμω. Έμεινε συλλογισμένος κάμποση ώρα. Κι' έπειτα ρώτησε το Γιάννη:

— Είσι από δω, μικρέ;

— Όχι, στρατηγέ! είμαι τυμπανιστής στο Έννατο.

— Α, νάι, αλήθεια! σε γνωρίζω!

Και γυρίζοντας στόν Θουβενό, του είπει:

— Είναι ο στρατιωτάκος που είδαμε τις προάλλες.

Έπειτα πάλι στο Γιάννη:

— Μασκαρεύθηκες λοιπόν για να μου φέρεις το γραμμά;

— Μάλιστα, στρατηγέ. Ο συνταγματάρχης Βερναρδέ μ' έστειλε.

— Διηγήσου με λοιπόν τί είδες.

Ο Γιάννης διηγήθηκε τότε την πρώτη μάχη κι' έπειτα την υποχώρηση με τέτοια καθαρότητα στις εκφράσεις του και ακρίβεια, που έκαμε μεγάλη εντύπωση στόν Δυμουριέ.

— Είν' έξυπνος αυτός ο μικρός!.. έψιθύρισε. Κι' εξακολούθησε:

— Καλά, παιδί μου, καλά. Σ' ευχαριστώ πολύ. Δείχθηκες άξιος του Έθνους και του Στρατού. Θα σε κρατήσω κοντά μου, ως που να έλθω το Έννατο, που δεν πιστεύω να γρήγος.

Έπειτα, γυρίζοντας στόν άξιωματικό που στεκόταν όρθιος πίσω του, του είπει:

— Μακδονά, φροντίστε γι' αυτό το παιδί, πηγε να του δώσουν να φάη και βάλτε το σε ένα καλό μέρος να κοιμηθ.

Ο Γιάννης ακολουθήσε τον άξιωματικό. Βγαίνοντας όμως, άκουσε τον Δυμουριέ να λέει στο Θουβενό:

— Το χάρτη, γρήγορα! Πρέπει να πάρουμε τα μέτρα μας. Πες να μη μ'ας ένοχλήση κανείς και στείλε άμέσως δυο ταχυδρόμους στο Σαζό. Να π'ανε από δρόμους διαφορετικούς. Με κάθε θυσία, ο στρατός του πρέπει να ένωθ' μαζί μας ως αύριο! Κι' οι δυο στρατηγοί, όλη σχεδόν τη νύκτα, εργάσθηκαν στη σκηνή με το φως ενός έλεεινού σπερματέου.

Ο Μακδονάλ που διατάχθηκε να φροντίση για τον μικρό μας έθελοντή, ήταν τότε ύπασπιστής του Δυμουριέ. Άργότερα θα γινόταν στρατάρχης της Γαλλίας και δούκας του Ταράντ.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Γιάννης του έδειξε το φυλαχτό, που του είχε παραδώσει ο έτοιμοθάνατος άξιωματικός στο Νοσοκομείο του Κρουζ.

Ο Μακδονάλ δεν ήξερε γερμανικά, για να διαβάσ', τι έλεγε από πίσω το μενταλίονι εκείνο. Άμα άκουσε όμως από το μικρό τυμπανιστή τη λέξη Σαλφελντ, έρώναζε:

— Σελφελντ;.. Μά είναι στη Θουριγκη, στην καρδιά της Πρωσίας!

Κι' έτρεξε άμέσως να βρ'η τον Θουβενό, για να του δείξ'η εκείνο το τεκμήριο:

— Ο Σαζό λοιπόν δεν έκανε λάθος, είπει τότε ο άρχηγός του έπιτελείου. Είχε μπροστά του όχι μόνο τους Αυστριακούς του Κλερρά, αλλά και τους Πρώσους του Καλκράιτ.

Έτσι ο Γιάννης, την ημέρα εκείνη, μπόρεσε να μάθ'η πόσο χρειάζονται στόν πόλεμο οι γεωγραφικές γνώσεις, αφού από έν απλό όνομα πόλεως μπορεί κανείς να βγάλ'η ένα σπουδαιότατο συμπέρασμα.

Η αρατήρησε ακόμα πως πρέπει να ξέρ'η κανείς και τις ξένες στρατιωτικές στολές, γιατί αν μπορούσε να διακρίν'η ένα Αυστριακό από ένα Πρώσο, θα έπιβεβαίωνε άμέσως την υπόθεση του στρατηγού Σαζό, που δεν είχε ιδ'η πληγωμένους Πρώσους στο κινητό Νοσοκομείο του Κρουζ.

Έμαθε τέλος πως για να μη χάν'η κανείς το δρόμο του σε μια άγνωστη χώρα, πρέπει να ξέρ'η να προσανατολίζεται με τον ήλιο την ημέρα, και τη νύκτα με τους άστερισμούς.

Έτσι, από την ημέρα εκείνη, ξύπνισε περισσότερο ή περιέργειά του και μεγάλωσε ο πόθος του να τα μαθαίν'η όλα. Γι' αυτό δεν έπαυε να ρωτά για το κάθε τί και να διαβάξ'η ή άπλωε να φυλλομετρ'η, όταν εύκαιρούσε, όλα τα βιβλία που έπεφταν στα χέρια του.

Όστόσο, την ακόλουθη νύκτα, ο γαλλικός στρατός μετατοπίσθηκε άθόρυβα κι' όταν την άλλη μέρα, ο Μπουνόνεικ πήγε να ρίξ'η ο ίδιος μια ματιά στις θέσεις των Γάλλων, όπου οι φωτιές είχαν μείνει άναμμένες επίτηδες, στρατόπεδο των Άρδεωνών δεν υπήρχε πιά.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατά το Γαλλικό του λοχαγού Danrit]

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΦΙΔΟΜΑΝΝΑΣ

[Συνέχεια και τέλος: Ίδε σελ. 88].

Ο άντρας της βασιλοπούλας καθόταν τώρα σε μια γωνιά κι' έκλαιγε άπελπισμένος. Μά 'κεί που έκλαιγε, πήγαν κοντά του ή-γάτα και το ποντίκι και του είπαν:

— Μην κλαίς! έμεις θα σε φέρουμε πίσω το δαχτυλίδι της φιδομάννας, και θα ξανάβρης τη γυναίκα σου και θα ξαναφτιάσ'ες τα παλάτια σου.

Κίνησαν το λοιπόν ή γάτα και το ποντίκι. Έσχισαν θάλασσες και στεριές κι' έφθασαν στη χώρα που ήταν ο Άράπης.

Άμα τον βρ'η'αν, παραφύλαξαν τη νύχτα και κεί που ο Άράπης κοιμόταν ξενοιαστος, το ποντίκι πάει και χώνει την ουρά του μέσα σε τη μύτη του. Τότε ο Άράπης φταρνίστηκε δυνατά κι' έπεσε από το στόμα του το δαχτυλίδι, και τ' άρπαξε ή γάτα που παραμόνευε.

Καταχαρούμενα, ή γάτα και το ποντίκι ξεκίνησαν από την Άραπιά, κουβαλώντας το δαχτυλίδι, κι' έσχίζαν πάλι θάλασσες και στεριές για να φτάσουν σε τον έφέντη τους. Είχαν ακόμα μια θάλασσα μόνο να περάσουν, κι' όπως έκαναν πάντα όταν περνούσαν νερά, καθαλλίκεψε το ποντίκι τη γάτα και περνούσαν. Όταν έφτασαν κοντά σε την ξηρά, το ποντίκι πετάχτηκε με μιξή, για να τρέξ'η πρώτο να δώσ'η τα συχαίρια σε τον αφέντη του. Άλλα κα-θώς έπετάχτηκε έτσι το ποντίκι, ξαφνιάστηκε ή γάτα και της γλύστρησε το δαχτυλίδι σε τη θάλασσα.

Τότες ή γάτα κάθισε περίλυπη σε την άκρογιαλία κι' ένιούριζε.

Έκει κοντά ήταν κάτι ψαράδες κι' άμα την είδαν, της έρριξαν ένα ψάρι. Η γάτα τ' άρπαξε άμέσως, το ξέσχισε, το κοίταξε καλά-καλά και δεν τώραε. Της έρριξαν δεύτερο ψάρι, έκαμε τα ίδια.

— Μπ'! άπόρησαν οι ψαράδες. Τι είδους γάτα είναι τούτη δώ; Γι' άς της ρίξουμε και τούτο το μεγάλο ψάρι, να δώμ'ε τα ίδια θα κάμ'η;

Και της έρριξαν ένα μεγάλο ψάρι που το έπιασαν ίσα-ίσα κείνη τη στιγμή. Η γάτα το ξέσχισε και κείνο και βρ'ηε μέσα σε την κοιλιά του το δαχτυλίδι, που της είχε πέσει στη θάλασσα και τώ'ε καταπι'η εκείνο το μεγάλο ψάρι. Άμέσως λοιπόν πήρε το δαχτυλίδι σε το στόμα της κι' έτρεξε σε τον αφέντη της. Αυτός τότε σταύρωσε την παλάμη του κι' είπει να-ρθουν ο Άράπης με τη γυναίκα του. Κι' όταν ήρθαν, τους πήγε άμέσως στόν πα-θερό του και του διηγήθηκε όλη την ιστορία. Τότες ο βασιλιάς κατάλαβε πως άδικα υποψιάστηκε το χαμπρό του και πρόσταξε και θανάτωσαν τον κακόν Άράπη. Έστερα ξανάφτιασε το παιδί παλάτια καλύτερα από τα πρώτα, κι' έζησαν όλοι καλά κι' έμεις εδώ καλύτερα.

(Λαϊκό)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΕΛΠΙΔΑ

(της Mme Desbordes Valmore)

Άνοιξέτε μου! ευχάριστα μαζί μου νέα έ'χω! Φτάνω από μέρη μακρινά με πόδια σκοτισμένα. Και σε'ς με περιμένετε: Μόλις με κλάουν, τρέχω. Άνοιξέτε μου! πολλά καλά μαζί μου έχω φερμένα.

Νά, πάρτε αυτά, πάρτε κι' αυτά, νά, πάρτε, πάρτε ακόμα... Πολλές ήμ'ορες όμορφες μ' αυτά θα σας χαρίσω. — Άντιο! Άκούω να με καλή θλιμμένο κάποιο στόμα. Κρατήσετέ μου τόνομα, γρήγορα θα γυρίσω!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΥΛΛΟΣ

[του Α. de Gerriolles]

Ένα φωτεινό Μαγιάτικο πρωί, με τις άνοιγμένες μαργαρίτες, σε μια μικρή κουφάλα μιας πελώριας βαλανιδιάς, γεννήθηκε ένας γρύλλος τόσο όμορφος, που ή μά-γισσα των γρύλλων, ή νουνά του, τον ώνόμασε Μαύρο Διαμαντάκι.

Όλη την ημέρα, κάτω από τ' άνοι-σμένα χόρτα, και τη γαλάζια νύχτα, όταν τολόγιομο και μαργαριταρένιο φεγγαράκι φώτιζε τις σκοτεινές πρασινάδες, κουρνισμένος στην άκρη της κουφάλας του, ο μικρός γρύλλος, με την καθαρία και δυνατή φωνή του, τραγουδούσε το αιώνιο του κρι-κρί. Και τόσο όμορφα το τραγουδούσε, που χάρ'ιζε όλόγυρα παρηγοριά σε κάθε πόνο, χαροποιούσε κάθε καρδιά! Τόσο, που πολλοί να λέν πως ο όμορφος αυτός γρύλλος θα ήταν κάποιος από αυτά τα κα-λά πνεύματα, που άόρατα ευχαριστούνται να βοηθ'ουν τους φτωχούς, όπως μπορούν.

Ένα γκρίζο χειμωνιάτικο πρωί, που τα ξερά φύλλα πέφταν μ' έλαφρό κρότο σε ένα στρώμα από μαύρα μουσκευμένα φύλλα, ένας φτωχός ξυλοκόπος τόλμησε, τρέμωντας, να χτυπήσ'η με το σίδερο της άξίνας του την εκατόχρονη βαλανιδιά. Έτσι να-ταν κανένα δέντρο μαγεμένο, όπως μοιά-ζουν νά'ναι όλα αυτά τα παλιά δέντρα μέσα στα μεγάλα δάση. Άλλοίμονο όμως, ο φτωχός άνθρωπος είχε σκληρή ανάγκη. Έκανε τόσο κρύο στην άγροκαλύδα του, όπου σφυρίζοντας έμπαίνονόγαιναν όλοι οι άνεμοι και ο μικρός του Ζοέλ, το μο-νάκριό του, έδηξε και κιτρινίσε περισσό-τερο κάθε μέρα, ραγίζοντας του την καρ-διά. Χάν! τρέχει το ξύλο, χάν! και σκί-ζεται με άναστεναγκημούς που μοιάζαν σαν ανθρώπου χάν! και σωρίζεται ο γίγαντας και πέφτει.

— Ό! φώναζε τρομαγμένος ο ξυλο-κόπος, όταν είδε τελειωμένο το έργο του. — Συχώρασέ με, γρη'ξ βαλανιδιά, συ-χώρασέ με, είναι για το Ζοέλ μου.

Τρέμοντας ακόμα, χάρ'ισε σε χοντρά

κούτσουρα τον κορμό του δέντρου που κoi-τουταν στο χώμα, μες στα σπασμένα του κλαδιά.

Το Μαύρο Διαμαντάκι, άπελπισμένο, ά-νατριγιάζονταν σε κάθε χτύπημα του τσε-κουριού, έμεινε κρυμμένο μες στην κου-φάλα, όπου δυο έποχές τώρα ζούσε εύτυ-χισμένο. Κι' έτσι ο ξυλοκόπος το πήρε στην καλύδα του κι' αυτό!..

Άλλοίμονο! φτωχέ μικρέ γρύλλε! δεν έχει πιά ήλιο, δεν έχει πιά άνοιγμένα λει-βάδια, ούτε φεγγάρι που προβάλλει, άσπρο και κρύο, στον ουρανό.

Κακόμοιρο, φτωχό γρυλλάκι!..

Το ίδιο βράδυ — ήταν νύχτα των Χρι-στουγένων — θώρητοι οι άγγελοι κρεμού-σαν στα παχυνταμένα κλωνάρια του δάσους τις λύρες τους, τραγουδώντας στο φύσημα του βοριά, γελώντας με το πεταχτό χτύ-πημα της καμπάνας. Για να κάμ'η τη συ-νήθεια του τόπου του και να τιμήσ'η τη βραδυά, ο ξυλοκόπος διάλεξε για την ή-μέρα αυτή, την όλόκαλη ανάμεσα σε όλες, το πιο όμορφο κούτσουρο, αυτό που είχε την κουφάλα, όπου ο μικρός γρύλλος ήταν κρυμμένος. Το πήρε, έκαμε το σταυρό του και τώ'αλε στο καπνισμένο τζάκι. Το καίμενο το Μαύρο Διαμαντάκι αναγκά-σθηκε να φύσ'η την κουφάλα του και να ζη-τήσ'η καταφύγιο σε μιάν άσχημη χαρ-μάδα του τζακιού, κατάμαυρη από την καπνιά.

Άλλοίμονο! σε λιγάκι, φλόγες κόκκινες, φλόγες χρυσές πετάχθηκαν με χαρά, τριγύριζαν οι κακές, το δύστυχο το ξύλο που άναστένανε κι' έχυσε χοντρά πικρά δάκρυα.

Όταν όλα τελείωσαν, όταν από το άγα-πημένο κούτσουρο δεν έμεινε παρ'ά λίγη στάχτη κοντά στις κομισμένες σπ'ιθες, τότε ο μικρός γρύλλος άρχισε να συλλογίζεται.

Τί θάπογιν'η τώρα; Μπ'! Ήταν τόσο απλό πρ'άγμα! αύριο, μόλις θα ρόδιζε ή αύγή, θα γύριζε πίσω σε άγαπημένο του το δάσος, για να ζητήσ'η καμμία φιλόξενη γωνιά.

Από την κούραση κι' από τη λύπη τον έπαρνε πιά ο ύπνος, όταν εξαφ'να «Ντί, ντί, ντόν, ντί, ντόν» άρχισαν όλες μαζί οι καμπάνες νάντιλαλουν στόν άέρα.

Μόλη τη βραδιά του λύπη, το έντομο θέλησε την ημέρα αυτή της υπέρλαμπρης χαρ'ας να ένωσ'η στη χαρούμενη συνυλία και το μικρό του τραγουδάκι της άγάπης και, γλυκά-γλυκά, μες στην κακομοιρα-σμένη καλυδούλα, άντήχησε το τριζιμό του.

Έξαφ'να, μια παιδιαστική φωνή, μια φω-νή όλη χαρά άκούστηκε:

— Ό, μπαμπά! μπαμπά, τί εύτυχία! Εί'χ'η παρκαλέσει το μικρό Χριστό να μου στείλ'η ένα δώρο για τα Χριστούγεννά μου και να που μου χάρ'ιζε ένα γρύλλο, ένα άγαπημένο τριζονάκι, ένα φίλο, μι-κρούλη και κατάμαυρο, που το τραγουδι του το χάριπό θα μου κρατά'η συντροφία

και θα μερών'η τον πυρετό μου. Ό! σε ευχαριστώ, μικρέ Χριστέ!

Η φωνή άδυνατήσε κι' έσβυσε.

Ο μικρός γρύλλος σήκωσε τα μάτια και είδε, καθισμένο σε μια παλιή πολυ-θρόνα, κληρονομιά του πεθαμένου παππού, ένα γλωμώ άγοράκι ως δώδεκα χρονών, με το πρόσωπο λυπημένο, με την πονεμένη όψη φτωχού πληγωμένου πουλιού. Κι' έ-δηξε, ο μικρούλης, έδηξε που να σου ρα-γίξ'η την καρδιά, έν'θ το εύτυχισμένο του βλέμμα έψαχνε σε όλες τις άκρες του τζα-κιού. Σε λιγάκι το ζωύφιο δεν τραγουδού-σε πιά.

— Φίλε μου γρύλλε, είπει άνήσυχο το παιδάκι, μείνε και τραγουδήσε για μένα, σε παρκαλώ. Θα ιδ'ής πόσο, μ'όλη μου την καρδιά θα σε αγαπώ!

Το Μαύρο Διαμαντάκι, που σπλα-χνίσθηκε το φτωχό πλασματάκι, το γλυκό και τρυφερό που το παρκαλούσε, έμεινε μες στην κουφάλα του τη σκοτεινή και ά-πνισμένη.

Για το παιδάκι άρνήθηκε τον καθάρν άγέρα και τον γαλάζιο ουρανό, άρνήθηκε τα μυρωδάτα χόρτα, τον χαρωπό τον ή-λιο, το σμαραγδένια όμορφό του δάσος, και κάθε βράδυ το ναούριζε με το άκού-ραστο, σπλαχνικό του τραγουδάκι.

Και πολύ άργότερα, όταν πιά γυρισμέ-νος στη ζωή, ο Ζοέλ, ολοόκκινος, με λαμπερό το μάτι και γεμάτα χαμόγελο τα χείλη, έγεινε ή χαρά και το ζωντανό τραγουδι της καλυδίστας, ο μικρός γρύλ-λος πάλι δεν έφυγε.

Με μιάν όρμη της καρδούλας του που αγαπούσε, εί'χε θυσιάσει, για να χάρ'ισ'η λίγη εύτυχία στο μικρόν άρρωστο, όλες του τις έπιθυμίες, όλες του τις ελπίδες. Μά σε αυτή του τη θυσία ίσα-ίσα βρ'ηκε και την ανταμοιβή του, γιατί ή εύτυχία του ήταν πια να ζ'η εκεί που αγαπούσε, εκεί που τον αγαπούσαν.

Σ. ΜΑΥΡΙΑΔΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

«...celate en quelque coin l'orgue de Barbarie...»

(Nocturne Parisien - VERLAINE)

Πάλι, μέο' απ' το θόρυβο του νου μου και του δρόμου, σε ένα ακούω, φτωχιά μου μουσική! — και λέω πως στάζει μέσα μου απ' τον θαμπό ουρανό μου φιλόφρονη βροχούλα, άρμονική.

Πώς νά'οδ'ες τάχα; έξέφυγες μιάς Μούρας, που έκοιμήθη σε το κορεσμένο μίσος της πίστη; — Ό, κι' αν έσπ'ησ'η, ω κι' αν το ιδ'η πως άποθημονήθη,

ποιά θα μου κλώση έδωκίσηση φευγτή; Μά χτύπα έν' τα πληγ'ηρα σου μες στην καρδιά μου: τώρα σε θέλω πιο πολύ και σε' αγαπώ, γιατί σε τρέμω, ο Μουσική, γιατί είναι αυτή την ώρα σαν να τρυπώ απ' αθέμιτο καρπό.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Ἀγαπητοί μου,
ΝΑ καινούργιο βιβλίο του Λασκαράτου είναι πάντα μια καινούργι' απόλαυση κι' ωφέλεια. Μά όσοι γνωρίζετε τον έξοχο Κεφαλλονίτη ποιητή και πεζογράφο, θα πο-

ρήσετε. Ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος πέθανε ἐδῶ κι' εἴκοσι χρόνια. Πού βρέθηκε καινούργιο του βιβλίο; Κι' όμως! ἕνα πολύτιμο χειρόγραφο μ' ἀνέκδοτους «Στοχασμούς», σώθηκε σὰν ἀπὸ θαύμα στὰ χέρια ἑνὸς νέου ἐδῶ στὴν Ἀθήνα. Καὶ τοὺς «Στοχασμούς» αὐτοὺς, γραμμένους τὸ 1884, τοὺς τύπωσε πρὸ ὀλίγου τὸ «Ἀθηναϊκὸ Βιβλιοπωλεῖον» ὡς ἕνα κομψὸ βιβλιαράκι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα, μὲ μιὰν αὐτογραφὴ ἐπιστολὴ τοῦ καὶ μ' ἕνα ἱστορικὸ πρόλογο τοῦ κ. Δ. Ταχιδόπουλου. Τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ μοῦ χάρισε προχθές τὴν καινούργι' ἀπόλαυση καὶ τὴν ωφέλεια ποὺ σᾶς ἔλεγα. Γιατί μέσα στοὺς «Στοχασμούς» βρίσκεται ὁ Λασκαράτος δὴλαίσιμος. Τὸ λέει κι' ὁ ἴδιος: «Κάθε ἄλλο μου σύγγραμμα εἶναι ἀπλῶς μόνο σύγγραμμά μου· οἱ Στοχασμοί μου όμως εἶμαι ἐγώ». Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ βλέπει κανεὶς δολωμένον μέσα στοὺς Στοχασμούς του, εἶναι τόσο υπέροχος, τόσο θαυμάσιος, ὥστε μὰ τὴν ἀλήθεια λίγα βιβλία στὴ γλῶσσα μας μπορεῖ νὰ δίνουν τέτοια ἀπόλαυση κι' ωφέλεια. Θὰ προσπαθῶ, μὲ λίγες γραμμές, νὰ σᾶς τὸν παραστήσω.

Ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος στάθηκε ἕνας ἠθικολόγος. Σατυριστὴς ναί, μὰ καὶ τὴ σάτυρα γιὰ ἠθικὸ σκοπὸ τὴ μεταχειρίθηκε, καθὼς καὶ τὴν ἀχώριστη ἀπ' αὐτὴ ἐλευθεροστομία. Σ' ὅλην τὴ ζωὴ, κτύπησε δυνατὰ κι' ἀμείλικτα τὴς προλήψεις, τὴς δεισιδαιμονίας, τὴς στενοκαλαισίας, τὴς ἀνοησίας, τὴς ἠθικῆς ἀσχημίας, τὰ ἐλαττώματα τῆς κοινωνίας του. Μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴ διορθώσῃ, νὰ τὴν καλυτερέψῃ, νὰ τὴν ἠθικοποιήσῃ, νὰ τὴν υψώσῃ. Νὰ τὴν υψώσῃ ὡς ποῦ; Ὡς ἐκεῖ ποὺ στεκόταν αὐτὸς. Γιατί ἀντίθετα πρὸς μερικοὺς ἄλλους σατυριστὰς κι' ἠθικολόγους, ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ὅχι μόνο φωτισμένος, σοφός, παρὰ καὶ καλός, ἀγνός, τίμιος, ἐνάρετος, ἠθικός. Κι' αὐτὰ ὅλα στὸν υπέρτατο βαθμὸ. Σ' ἐν' ἀπὸ τοὺς Στοχασμούς του λέει: «Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅτι δὲν μ' ἔκρινε παλιάνθρωπο· ἀλλὰ τὸν μέμφομαι, ὅτι μ' ἔβαλε νὰ ζῶ ἀνάμεσα σὲ παλιάνθρώπους». Ἐδῶ βλέπετε ἀμέσως τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶχε ὅλη τὴ συνείδησή του διαρκῶς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τοὺς

γύρω του ἀνθρώπους. Καὶ γι' αὐτὸ εἶχε τὸ θάρρος νὰ λέγῃ γιὰ τοὺς ἐχθρούς του: «Ἀς γίνουσι τίμιοι ὥπως εἰμ' ἐγώ, καὶ τότε τὰ φτιάχνουμε».

Ἔτσι βροντοφωνοῦσε πάντα τὴν ἀλήθεια. Οὔτε ἤξερε τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὴ. Ψευτιά, συμβιβασμός, πλάνιο μέσο, συνθηκολόγηση μὲ τὴ συνείδηση, ἦταν πράγματ' ἄγνωστα στὸ Λασκαράτο. Ἡ, ἂν θέλετε καλύτερα, τὰ γινώριζε μόνο γιατί τὰ ἔδωκε στοὺς ἄλλους· κι' ἡ θέα τῆς ἠθικῆς αὐτῆς ἀσχημίας τοῦ προσενοῦσε ἀποτροπίαση, βδελυγμία, ἀγανάκτηση, λύπη. Αὐτὰ τὰ αἰσθήματα κινούσαν τὴν πέννα του. Ἦταν ἀπὸ τοὺς σπάνιους ἐκείνους συγγραφεῖς ποὺ γράφουν ὅχι γιὰ δική του εὐχαρίστηση, ὅχι γιὰ νὰ κάμουν τέχνη, παρὰ γιὰ νὰ ὠφεληθοῦν. Γι' αὐτὸ δὲν ἐχώνευε κείνους ποὺ σκέπτονται μὰ δὲν γράφουν· ἢ ἐκείνους ποὺ γράφουν μὰ δὲν δημοσιεύουν. Ἐνας Στοχασμὸς του λέει: «Ἡ Ἀλήθεια, μέσα στὸ στήθος ἐκείνου ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ τὴν εἰπῇ, εἶναι σὰν τὰ χρήματα μέσα στὸ σεντούκι ἐκείνου ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ τὰ ἐξοδέψῃ. Ἀλήθεια καὶ τὰ χρήματα δὲν ὠφελοῦν, παρὰ ὅταν διαδίδονται, ἐξοδεύονται». Κι' ἕνας ἄλλος: «Ἀλήθεια στὴ συνείδηση, ἀλλ' ὅχι ἀκόμα στὰ χεῖρα, εἶναι θεμέλιο, ἀπάνου στὸ ὁποῖον δὲν ἐρίωνε ἀκόμα πύργος». (Ἐννοεῖ τὸ Ἱεροί. Στὴν Κεφαλλονίαν πύργο λένε τὸν τοῖχο). Κι' αὐτὸς ἀκόμα: «Ὁ συγγραφεὺς ὁποῦ συγγράφει καὶ δὲν δημοσιεύει, εἶναι σὰν τὸν φιλάργυρο ποὺ μαζώνει καὶ δὲν ξοδεύει. Κι' οἱ δύο τοῦτοι πεθαίνουν, χωρὶς νὰ χαροῦνε τοὺς κόπους τους».

Μ' αὐτὲς τὶς ἀρχές, ὁ Λασκαράτος ἔγραψε μὰ κι' ἐδημοσίευσε. Τὰ «Μυστήρια τῆς Κεφαλλονίας», τὸ «Ἀηξούρι», τὰ «Ποιήματα», οἱ «Ἀνθρωπίνου Χαρακτήρες» («Ἰδε ὁ Ἀνθρώπος») κι' ἡ ἐφημερίδα «Δύχνος», εἶναι τὰ κυριώτερα ἔργα του. Γι' αὐτὰ ἐμισήθηκε ἀπὸ κείνους ποὺ κτυποῦσε, καταδιώχθηκε, ἀγρορέσθηκε κι' ἀναγκάστηκε ἕναν καιρὸ νὰ ἐκπατριθῇ. Αἱγοῖ ἄνθρωποι στὸν κόσμον ὁπότε τὸν διωγμοὺς τοῦ Λασκαράτου γιὰ τὴν Ἀλήθεια. Ἦταν μάλιστα μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ ἔχθροι του ἐφάντασαν τόσο πολὺ ἐναντίον του τὸν ὄχλον, ὥστε κατάντησε νὰ μὴ μπορῇ νὰ φωνάξῃ! Οἱ πολλοὶ δὲν ἔδειναν τρόφιμα στὸν... Ἀντίχριστο! Κι' ὁ Λασκαράτος μὲ τὴν οἰκογένειά του, κλεισμένος στὸ σπίτι του, ἐκινδύνευε τότε νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας.— Ἀλλὰ δὲν ὑποχώρησε, δὲν ἔπαψε τὸν ἀγῶνα του συνεχῶς. Ἦταν βέβαιος πὼς θὰ νικήσῃ, γιατί εἶχε μαζί του τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἀρετὴ. Κι' ἐνίκησε! Ὁ πόλεμος ἔπαψε, ὁ ἀφορισμὸς λύθηκε κι' ὁ Λασκαράτος, σὲ γῆρας βαλὺ καὶ θαλερὸ, πέθανε στὴν πατρίδα του τιμημένος καὶ λατρεμένος ἀπὸ τοὺς πατριώτες του. Σήμερον θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους ἐδῶλε ἡ Κεφαλλονία.

ναί. Κι' αὐριο, χωρὶς ἄλλο, στὸ Ἀργοστόλι ἢ στὸ Ἀηξούρι, θὰ τοῦ στήσουν ἀνδριάντα.

Τέτοιο θαυμαστὸ ἄνθρωπον μὰς παρουσιάζουν οἱ «Στοχασμοί». Ἐσημείωσα καὶ τὸ βιβλιαράκι τοὺς πρὸ χαρακτηριστικούς καὶ τοὺς ἐδῶσα στὴ Διάπλασι νὰ τοὺς δημοσιεύσῃ, γιὰ νὰ ἰδῆτε τί στοχαζόταν ὁ Λασκαράτος γιὰ τὴν Ἀλήθεια, γιὰ τὴν Ἀρετὴ, γιὰ τὴ Συνείδηση, γιὰ τὴν Ἠθική, γιὰ τὴν Ὑπόληψη, γιὰ τὸ Χρέος... Ἀλλὰ τέτοιους ἠθοπλαστικούς στοχασμοὺς βρίσκει κανεὶς ἀφθονοὺς ὡς ὅλα τὰ βιβλία τοῦ Λασκαράτου. Ἐγὼ τὴν ἰδέα πὼς δὲν ὑπάρχει Ἑλληνας συγγραφεὺς, ποὺ νὰ ὠφελῇ, νὰ δυναμώσῃ καὶ νὰ κάμῃ ἠθικὸ καὶ τίμιον τὸν ἀναγνώστη του, σὰν τὸν Ἀντρέα Λασκαράτο. Ὅσο περνᾷ ὁ καιρὸς, τόσο μεγαλύτερη ἀξία θάποκετοῦν τὰ ἔργα του καὶ τόσο περισσότερο θὰ διαβάζονται. Μιὰ μέρα, διαλεγτὰ ἀποσπάσματα ἀπ' αὐτὰ, τὰ πρὸ κατὰλληλα, θὰ μποῦν καὶ στὰ Σχολεῖα. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς τότε θὰ μορφώνονται πρὸ γρήγορα οἱ δυνατοί, οἱ ἀλύγιστοι, οἱ ἴσιοι, οἱ διαμαντίνιοι ἐκείνοι χαρακτῆρες, ποὺ χρειάζεται κάθε ἔθνος γιὰ νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ προοδέῃ. Ὡ, θὰ εἶχα μεγάλη ἐκτίμηση καὶ πεποίθηση στὸ νέο ἐκεῖνο, ποὺ ὁ πρὸ ἀγαπημένος του διδάσκαλος—συγγραφεὺς θὰ ἦταν ὁ Ἀντρέας Λασκαράτος!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

— Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦμε, πλοίαρχε, ἐπρόσθετε ὁ Φρίτς, εἶναι νὰ γιγαντωθῇ ἡ πληγὴ σας καὶ νὰ δυναμώσετε. Δὲν πειράζει νὰ μείνουμε δῶ μιὰ δυὸ ἐβδομάδες. Ἄρα σηκωθῆτε, θὰ ἰδῆτε τὰ πράγματα μόνος σας καὶ θάποφασίσετε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ξερόρτωναν τότε τὰ πράγματα ποὺ εἶχε ἡ βάρκα, — τὸ σάνκο μὲ τὴ γαλέττα, τὰ βρεῖλια, τὰ κάρβουνα, τὰ ρούχα, τὰ σκεύη, τὰ μαγειρικά σκεύη, — καὶ τὰ κουβέλληταν ὅλα στὴ σπηλιά. Τὸ μικρὸ φουρνέλλο τὸ ἔστησαν ἀπέξω, γιὰ νὰ κάμουν τὸ χελωνόζουρο.

Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Φρίτς καὶ τοῦ Μπλόκ, ὁ πλοίαρχος Γκούλδ μεταφέρθηκε στὴ σπηλιά. Ἐκεῖ τὸν περίμενε ἕνα καλὸ στρώμα ἀπὸ ξερὰ φύκια, ποὺ τὸ εἶχαν κάμει ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ. Σ' αὐτὸ ἐκαπλώθηκε καὶ κοιμήθηκε λίγες ὥρες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Ἡ ἐγκατάστασις.— Πρῶτη νύκτα στὴν ἀκτὴ ἐκείνη. — Ὁ Φρίτς κι' ἡ Τζέννυ. — Ὁ πλοίαρχος Γκούλδ καλυτερεύει. — Συζητήσεις.— Ἀνάβασις στὴν ἀπόρριπτη κορυφὴ.— Ἡ νύκτα τῆς 26—27 τοῦ Ὀκτωβρίου.

Δύσκολα θὰ βρισκόταν καλύτερο μέρος γιὰ ἐγκατάστασις ἀπ' αὐτὴ τὴ σπηλιά. Στὰ διάφορα κοιλώματα, ποὺ σχηματίζονταν

μέσα, καθένας μπορούσε νὰπομονώνεται ὅσο ᾔθελε. Μόνον ποὺ τὰ κοιλώματα αὐτὰ, καθὼς κι' ὅλη σχεδὸν ἡ σπηλιά, ἦταν σκοτεινά. Ἀλλ' ἀδιάφορο. Τὴ νύκτα μόνο θὰ καθόνταν ἐκεῖ—μέσα. Τὴν ἡμέρα, ὅταν τοῦλάχιστο δὲν ἦταν κακοκαιρία, θὰ ἐδραῖναν ὅλοι ἐξῶ, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ πλοίαρχος Γκούλδ θὰ μεταφερόταν στὸ ὑπαίθρο, γιὰ νὰναπνέῃ τὸν ὑγιεινὸ ἀέρα τῆς ἀερογυαλιάς καὶ νὰ ἡλιάζεται.

Σ' ἐν' ἀπὸ τὰ κοιλώματα τῆς σπηλιᾶς, ἐγκαταστάθηκαν ἡ Τζέννυ μὲ τὸν ἄνδρα τῆς. Σ' ἐν' ἄλλο, μεγαλύτερο, ὁ Τζέιμς Οὐόλστον, ἡ γυναῖκα του κι' ὁ μικρὸς Μόμπης. Ὅσο γιὰ τὸν Φραγκίσκο, αὐτὸς θὰ κοιμώταν σὲ μιὰν ἀκρὴ τῆς σάλας, ποὺ ἦταν γιὰ ὅλους, μαζί μὲ τὸν πλοίαρχο Γκούλδ καὶ τὸν Τζῶν Μπλόκ. Ὁ τόπος λοιπὸν δὲν τοὺς ἔλειπε στὴ σπηλιά, ποὺ ἀκόμα μάλιστα δὲν ἤξεραν ὅλο τῆς τὸ βάθος.

Τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας ἀφιερώθηκε στὴν ἀνάπαυση. Ἦταν τόσο κουρασμένοι ὅλοι ἀπὸ τὴς περιπέτειες καὶ τὴς συνεχίσεις μιᾶς δολαιμικῆς ἐβδομάδας! Πολὺ πρόνιμη ἦταν γιὰ τοῦτο ἡ ἀπόφασις ποὺ εἶχαν κάνει, νὰ μείνουν καμμιά δεκαπενταριὰ μέρες στὸν ὄρμον ἐκεῖνο, ὅπου μπορούσαν ὁπωσδήποτε νὰ ζήσουν. Ἐπρεπε τώρα νὰ συλλογισθοῦν τὸ παρὸν ἀργότερα θὰ συλλογίζονταν τὸ μέλλον.

Ὡστόσο τὸ μέλλον αὐτὸ δὲν ἦταν πολὺ ρόδινο, ἂν θάναγκαζόνταν νὰφύσουν τὸ νησί ἐκεῖνο καὶ νὰ ξαναμποῦν στὴ βάρκα, γιὰ νὰ κάμουν ταξίδι στὸν Ὀκεανὸ... Ποῖος ξέρει τί κίνδυνοι τοὺς περίμεναν στὴν και-

νούργια αὐτὴ προσπάθεια κι' ἂν θὰ γλύτωναν ἀπ' ὅλους ὡς τὸ τέλος!..

Τὸ βράδυ, ἀφοῦ ἐδεῖπνησαν μὲ ζουμί, κρέας κι' αὐγὰ χελωνᾶς, ὁ Φραγκίσκος ἔκρινε τὴν προσευχὴ κι' ὅλοι μπήκαν στὴ σπηλιά νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ πλοίαρχος, μὲ τὴς περιποιήσεις τῆς Τζέννυ καὶ τῆς Ντόλλ, δὲν ἔτρεπε πιά ἀπὸ πρεσβύ. Ἡ πληγὴ του ἐπλησίαζε νὰ κλείσῃ. Μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν πὼς γρήγορα θὰ γινόταν καλά.

Δὲν ἔγινε ἀνάγκη νὰγρυπνήσῃ κανένας τὴ νύκτα. Φόβος δὲν ἦταν οὔτε ἀπὸ ἀγρίους οὔτε ἀπὸ ἀγρία ζῶα, στὴν ἐρημὴ ἐκείνη ἀκτὴ. Τὴ σιωπὴ τῆς δὲν τὴν ἔκοβαν παρὰ οἱ τραχιεῖς καὶ μελαγχολικὲς κραυγὲς τῶν θαλασσοπούλιων. Κι' ὁ ἀνεμὸς λίγο-λίγο εἶχε πέσει. Καμμιά πνοὴ δὲν ἔσχισε τὸ διάστημα ὡς τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Οἱ ἄνδρες βγήκαν ἐξῶ ἀπὸ τὰ χαράματα. Πρῶτος ὁ Τζῶν Μπλόκ κατέβηκε ὡς τὸ μέρος ποὺ ἦταν ἀρχαμένη ἡ βάρκα. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη κολυμποῦσε μὰ γρήγορα θὰ τραβιόνταν τὰ νερά καὶ θὰ τὴν ἄφριναν ἀπάνω στὸ στεγνὸ ἄμμο. Δεμένη καλὰ, δὲν εἶχε κτυπήσει καθόλου στοὺς βράχους καί, ὅσο φυσούσε ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ, τέτοιο φόβο δὲν εἶχε. Ἄν ἄλλαξε ὁ καιρὸς, θὰ κοίταζαν νὰ τῆς βροῦν ἄλλο ἀραξοδόλι. Ἀλλωστε φαινόταν πὼς ὁ καιρὸς εἶχε φτιάσει σταθερὰ ἦταν πιά καλοκαίρι.

Στὸ γυρισμό, ὁ ναύκληρος βρῆκε τὸν Φρίτς καὶ μίλησε μαζί του γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ σκεθθοῦμε, εἶπε. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ βάρκα μας! Ἐ-

χουμε μιὰ σπηλιά, ποὺ εἶναι τέλειον προῖμα. Μὰ δὲν μπορούμε καὶ νὰ ταξιδεύουμε μ' αὐτὴ κι' ὅταν θάρθῃ ἡ ὥρα νὰ φύγουμε, — ἂν ἔθῃ, — πρέπει νὰ μπορούμε νὰ τὸ κάμουμε.

— Βεβαίωτατα, ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς καὶ θὰ πάρουμε ὅλα μας τὰ μέτρα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ ἡ βάρκα μας τὸ παραμικρό. Ἴσως μάλιστα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ἀκρωτηρίου, θὰ βρῖσκαι γι' αὐτὴ καλύτερο ἀραξοδόλι.

— Θὰ ἰδοῦμε, κύριε Φρίτς. Γιὰ τὴν ὥρα ἃς πᾶμε νὰ πιάσουμε χελωνᾶς. Μὲ συνοδεύετε;

— Ὁχι, Μπλόκ, πῆγαινε μόνος σου. Ἐγὼ θὰ γυρίσω στὸν πλοίαρχο. Ἡ ἀναπαυτικὴ αὐτὴ νύκτα θὰ λιγότεψῃ τὸν πρεσβύτο. Θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ θέλῃ βέβαια νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν κατάστασι.

— Δίκοι ἔχετε, κύριε Φρίτς. Καὶ νὰ τοῦ πῆτε πὼς, γιὰ τὴν ὥρα, δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος.

Σὲ λίγο ὁ ναύκληρος βρισκόταν στὸ μέρος, ὅπου χθὲς ἀπάντησαν τὴς χελωνᾶς.

Ὁ Φρίτς γύρισε στὴ σπηλιά, ποὺ ἐκεῖ κοντὰ ὁ Φραγκίσκος κι' ὁ Τζέιμς κουδουλοῦσαν φύκια. Ἡ κυρία Οὐόλστον συγύριζε τὸ μικρὸ Μόμπης, ἐνῶ ἡ Τζέννυ κι' ἡ Ντόλλ ἦταν ἀκόμα κοντὰ στὸν πλοίαρχο. Στὴ γωνία τοῦ ἀκρωτηρίου, ἡ φωτιὰ σπινθηρίζε κάτω ἀπὸ τὸ φουρνέλλο, τὸ καζάνι ἀρχίζε νὰ κολλᾷ καὶ ἕνας ἄσπρος ἀτμός ξέφευγε ἀπὸ μέσα.

("Ἐπετα συνέχεια)

ΠΟΙΟΣ ΉΤΑΝ Ο ΚΛΕΦΤΗΣ ΤΟΥ Κ. ΑΝΑΝΙΑΔΗ

Κοιμώταν ἡσυχᾶ ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅταν κάποιοι νυκτερινὸς κρότος τὸν ἐξύπνισε. Ἀνοίγει τότε τὰ μάτια του καὶ, στὸ ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὴς γαλλίας, βλέπει μπροστὸν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ φορεῖ καπέλλο κι' εἶναι κουκουλωμένος μ' ἕνα μαῦρο ἐπανωφόρι... Ὁ κ. Ἀνανιάδης τρομάζει. Κλέφτης!

Κοιμώταν ἡσυχᾶ ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅταν κάποιοι νυκτερινὸς κρότος τὸν ἐξύπνισε. Ἀνοίγει τότε τὰ μάτια του καὶ, στὸ ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὴς γαλλίας, βλέπει μπροστὸν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ φορεῖ καπέλλο κι' εἶναι κουκουλωμένος μ' ἕνα μαῦρο ἐπανωφόρι... Ὁ κ. Ἀνανιάδης τρομάζει. Κλέφτης!

Κοιμώταν ἡσυχᾶ ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅταν κάποιοι νυκτερινὸς κρότος τὸν ἐξύπνισε. Ἀνοίγει τότε τὰ μάτια του καὶ, στὸ ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὴς γαλλίας, βλέπει μπροστὸν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ φορεῖ καπέλλο κι' εἶναι κουκουλωμένος μ' ἕνα μαῦρο ἐπανωφόρι... Ὁ κ. Ἀνανιάδης τρομάζει. Κλέφτης!

Κοιμώταν ἡσυχᾶ ὁ κ. Ἀνανιάδης, ὅταν κάποιοι νυκτερινὸς κρότος τὸν ἐξύπνισε. Ἀνοίγει τότε τὰ μάτια του καὶ, στὸ ἀμυδρὸ φῶς, ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὴς γαλλίας, βλέπει μπροστὸν τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ φορεῖ καπέλλο κι' εἶναι κουκουλωμένος μ' ἕνα μαῦρο ἐπανωφόρι... Ὁ κ. Ἀνανιάδης τρομάζει. Κλέφτης!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ἐπεστρέψα τὰς παραγγελίας σου, Κα-
λαμακάρι Δουλοῦ σου, καὶ σ' ἐχαρίστη-
σάμην πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Βίβαινα, με-
τέπειτα ἔξι χρόνια θὰ ἐστράψω τὴν Πεν-
τηκονταετηρίδα μου καὶ ἐπιβίωω νὰ ἐπιτε-
ρῶναι ἅπασαν περιστάσι μὲ μεγαλοπρεπῆ ἐ-
σότη. Ἦμεθα μάλιστα νάρησιν τὴν προ-
καταρκτικὴν ἐργασία, νὰ ἐτοιμάσω σιγ-
σιγὰ ἕνα Πανηγυρικὸν Λαϊκὸν καὶ π. χ.
ἐκπονηθησόμενον, πολυτελεῖ, πὺν νὰ π-
ριλάβῃ βλαστὰς σχετικὰ μὲ τὴν πεντη-
κονταετρίαν μου ὄραση. Ἄλλὰ ποῦ! Δὲν
εἶναι ἐπαρκὴς αὕτη γιὰ τέτοια! Πάντα
πὺν οὐκ οὕτως ἡ Ἐκατονταετηρίδα τῆς
Ἑπαναστάσεως, ποὺ συμπληρωμένη
φέτος, δὲν θὰ καταρθώθῃ νὰ ἐστράψω
μὲ τὴν μεγαλοπρεπείαν ποὺ ἀπαιτοῦσιν
Κι' ἡ ἐσότη θάναθ' ἡμῶν. Ὅχι! εὐθελοῦς
πὺν χρόνον».

Οὐ Μόλις Αὐθεντικῶς. — πὺν τὸν

συλλυπούμαι γὰρ τὸν θάνατο τῆς ἀδελφούρας τοῦ καὶ τὸν ευχαριστῶ γὰρ τὴν ἐνέργειαν ποὺ καὶ εἰ γὰρ μὲν, — μετὰ τὴν ἀποφασίαν ὅτι ἔχει μόνον στὸ Πανεπιστήμιον, ὅπως ἔλεγε στὸν κ. Φαίδωνα ὁ φιλότης ἐκείνος, ἀλλὰ καὶ στὸ Γυμνάσιον τοῦ ἐπικρατοῦς οἱ δημοτικισταί. Ἀπὸ τοῦς 5 ἑλληνιστὰς καθηγητὰς π. γ., 1 εἶναι τῆς Καθαρευούσης, 2 τῆς Μικτῆς καὶ 2 τῆς Δημοτικῆς. Στὴν τάξη τοῦ ἐπίσης, ἐπὶ 100 συνθέσεων, οἱ 68 γράφονται στὴ δημοτικὴ. Πρόεδρος λοιπὸν!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἐξῆς: «*Ἡλιον βασιλεῦμα*». — «*Σκίττα*». — «*Τῆς Ἀνεμώνης*». — «*Τὸ κυνὴρι τῆς πεταλούδας*». — «*Ἡ θάλασσα καὶ ὁ Σιταλαγῆτες*». — «*Καὶ διάνοια*» κ. λ. — «*Ἡ γαριὰ καὶ τὸ κοῦρο*». — «*Γέροντας ὁδοιπóρος*» κτλ. — «*Πεταλούδα καὶ Βιολέττες*». — «*Ἡ πρώτη νύξ εἰς τὴν θάλασσαν*».

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: «*Ἀντὴ γλυκοχαρίζει...*» Ὁμορφ. Ἀλλὰ γὰρ νὰ καταλάβῃ καλῶς τὴν ἰδέαν του, πρέπει νὰ ξέρῃ τὴ σχετικὴ ἱστορίαν. Καὶ τὴν παλὰ δηλαδὴ καὶ τὴ σύγχρονη. — «*Νυκτερινὴς εἰκόνας*». Με πολλὴ παρατηρητικότητά καὶ με ζωηρὸ τὸ αἰσθημα τῆς πραγματικότητος. Ἡ εἰκόνα τοῦ μεθυσμένου ἔδειχνε καλῶς. Καὶ τὸ τέλος, με τὴν κυρούλα, ὠραϊώτατο. — «*Τὸ Σαλόνι μας*». Ἰσως νὰ μὴν εἶναι τόσο ἔξυπνα καὶ νόστιμα ὅλα του, ὅσο τὸ τελευταῖον γὰρ τὸ Ἀγγέλι. Το δημοσίευσεν ὁμοίως γὰρ τὸ εἶδος, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ καλλιεργηθῇ. Ἐμπρός λοιπὸν, ὅσοι μπορούτε. Ἀλλὰ νὰ ξέρετε, πὼς τὸ πείσμα πρέπει πάντα νὰ εἶναι, ὅχι μόνον ἔξυπνο, ἀλλὰ καὶ ἀκακο, ἀδῶ... ἀδελφικό. — «*Πορφυρίδι λάρπας*». Ἐξυπνο διηγηματάκι, νοστινογραφικὸν καὶ με καλὸ συμπέρασμα, ποὺ δὲν φαίνεται καθόλου σχολαστικόν. — «*Μυδαλιά!*» Τὸ κοινότερον θέμα τὸ Φῶτος Ἀστὴρος καταφέρει καὶ τὸ πραγματικὸν ὅστε νὰ φαίνεται κινουμένον. Γιατὶ καὶ οἱ λέξεις του εἰναι ἀνεκδιήκτες καὶ ἡ ἔκφρασίς του γενικὰ ἰδιόρρυθμη. Ἐκαμὰ λέγα, ποῦ ἐλαφρὰ, διορθώματα. — «*Ἡ Ἑλπίδα*». Διαισθητικὸν τὸ παλιὸν μῦθον τῆς Πανδόρας. Μέτριο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ καλὸ γὰρ παραδειγμα. — «*Sans Famille*». Το δημοσίευσεν ἡ γὰρ... τοῦ Ρομ. Ἄν εἶναι τίποτα ἔκτακτο, ἐκφράζει ὁμοίως καλὰ τὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ ἔξοχο μονιζορρημα. — «*Ἀπὸ τὰ Φαίδρα*». Μετάφρασις, ἐποθεῖον, πολὺ καλῶς. Φαίνεται σὰν πρωτότυπο. — «*Φθινόπωρον*». Αἰσθηματικόν, καλογραφικόν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνακοινουμένη, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ ἐκτιμώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνακοινούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1921. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρευα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὸς Καλλιτέχνης, ἀ. Τρελλὸς Σεληνολάτης, ἀ. (ΓΜ). 25η Μαρτίου, ἀ. (ΕΣ). Πεταχτὴ Κοιμήτρια, κ. (ΜΗ). Κιθαρῶνιστος, ἀ. (ΣΜ). Πληρωμένος Ἀέων, ἀ. (ΙΒ). Ρέα Σελβία, κ. (ΑΧ). Διαβατάριον Πουλλί, ἀ. (ΙΜ). Κόκκινος

Φῶρος, ἀ. (ΚΜ). Αἰώπορος, ἀ. (ΤΒ). Πρίγκηψ Ζιλά, ἀ. (ΤΚ). Ντροπαλὴ Γιωργοπούλα, κ. (Δ). Παρβάτη κ. (Α).

Ἀναγνωσεις Ψευδωνύμων: Σελβία Καρμὴ κ. Ἰδεώδης Ἑλμν, ἀ. Ἰζο γκ' Ὀρο, ἀ. Χιόνι τοῦ Μπιζανίου, κ. Τρελλὴ Ζωή, κ. Σείριος, ἀ. Γαρόνεια, κ. Ὀνειροπλέχτρα, γ. Ἀνθεμῖς, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπ. 50. Διὰ τὰς περικλινόν λεπτὰ 10 ἡ λέξις. **Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν:** τὸ Καλαματιανὸν Λουλουδι μετὰ Μεγ. Ἑλλάδα, Ὁλοῦν Ὀνειροπόλ., Μελοποιάτην, Κύνων, Τριανταφυλλέαν. — τὸ Χιόνι τοῦ Μπιζανίου μετὰ Νύσσην Ἀνόν, Αἰμ. Ἐαρινόν. Ἰδανισμὸν καὶ μετὰ ὅλους. — Ὁ Πρόσηθος μετὰ Ἑλλάδα τ. Π νου, Φιλέλνθ. Ἑλληνα, Δοξασιμ. Κρητικόν. — τὸ Λαρισσαϊκὸν Ἀγκυθακί μετὰ Λιποτάκτην, Κλεφτόπουλον τοῦ 21, Αἰλλιάναν. — ἡ Γαρόνεια μετὰ Νεφέλην, Ματωμ. Ἀσπρ. Τεῦθραν, Κοκκινωσκουφίταν. — ἡ Ὀνειροπλέχτρα μετὰ Τυχερόν, Ἀνακτηθεῖσαν Ἑλπίδα. Μαγικὴν Σελήνην. — ἡ Ἀνθεμῖς μετὰ Ἑλλάδα τ. Ὀνειρ. Κροταλλέαν, Φροῦλάν, Κορφατιόπουλον.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἰημ. Σ. Κόκ. (τὸ λέγω στὴν Κριτικὴν) δὲν μπορῶ νὰ παγορεύσω μεταφράσεις καὶ διασκευάς, γιατί λίγους μποροῦν νὰ γράψουν καλὰ πρωτότυπα). **Καπετὰν Λαπάντιαν** (ἔστειλε: Πνευμ. Ἀσκήσεις μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμὸς νὰ στείλῃς ἰδε Ὀδηγόν, Κερ. Γ' 2 3') **Ξανθὴν Μονομή** (ἔλαβα καὶ ευχαριστῶ γὰρ τὴν φροντίδα) **Λαρισσαϊκὸν Ἀγκυθακί** (ἔστειλε: μ' ὅ ἄρσαν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις, γιατί μοῦ ἔδειξαν ὅτι εἶσαι μετρίωρον καὶ ὁλεγαρχῆς: θὰ σοῦ ἀῖξαν γι' αὐτὸ ὅλα τὰ Βρ. βῆτα, ἀλλὰ... ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ τὰ πάρῃς) **Κιθαροῦνιον** (ἔγεινον δεκταί ἔστειλα, ευχαριστῶ) **Πρόσηθον** (λοιπὸν περιμένω) ὅσο γὰρ τὸ ταρτάριον τῶν Μ. Μυστικῶν, ὅσο τὸ ἔχω στὸ γραφεῖο μου, εἶναι δικό μου ἄμα ταγοράσης, εἶναι δικό σου καὶ ἄμα τὸ στείλῃς ἔς ἔναν ποὺ σοῦ ζήτησε ἀνταλλάγη, εἶναι δικό του) **Ἀσπ. Α. Καρ.** (στὸ ἐξῆς ἡ τὸ λαμβάνῃς τακτικὰ) **Ἐραστὴν τῆς Φύσεως** (ἔχει καλῶς: ὁ κ. Φ. σ' ευχαριστεῖ πολὺ) ὅχι, δὲν σοῦ ἔστειλε ἀκόμη) **Δημ. Σ. Κοβ.** (ευχαριστῶ καὶ ἐγὼ χάριτα πολὺ ποὺ ἔγινε τὸ ποδοῦμενον) **Λιποτάκτην** καὶ λοιπὸν τοῦ «Πηγεῖον» (ζήτω! ἔστειλε ἀναμένω) **Κλεφτόπουλον τοῦ 21** (ἔλαβα, ευχαριστῶ γὰρ τὸ ἐσιπάθωμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, πρέπει ἀπὸ τὸν ἴδιον νὰ λάβω ἐντολήν) **Κατεργαροῦλαν** (ἔστειλε: ποῖοι ἔχουν λάβει μέρος στὸ Δημοφύρισμα, ὅτ' τὸ μάθω καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν διαλογήν) **Ἀετόν** (εἶναι τὸ δικό σου ἔτσι πρέπει νὰ γράφεται) **Ἑλπιδοφόραν** (ὅχι, δὲν ἔλαβα τίποτα ἀκόμη) **Μεγάλην Ἑλλάδα**, **Στέφανον Μυροῦν** κτλ. κτλ.

25ην Μαρτίου, Γ. Νιαράσαν, Μυροβόλον Ἰον, Ναυτάμη τῆς Ἀέσου, Μαχάωνα, Νιαράσαν (ἔστειλα). **Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15ην Φεβρουαρίου**, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ 1930 Διαγωνισμοῦ λύσεων Δεκεμβρίου — Φεβρουαρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φύλλων.)

176. Λεξιγράφος

Χρονικὸ ἐπίρρημα
Μ' ἐπὶρρημα ἐνόνεις.
Καὶ μ' ἀρχαία, περήφηλη
Πόλη ἀμείσις φανερώσεις.
Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ὀνειρομένης Ἑλλάδος
177. Διπλοῦ: Δογοπαικτικὸς
Λεξιγράφος

Ἰα κόβω καὶ πετῶ
Σὲ ἀπόστολο κλεινόν
Καὶ σὲ γίγα μυθικόν
Καὶ μπροστά μου στὸ λεπτὸ
Παρουσιάζονται καὶ οἱ δύο!
Ἐστάλη ἀπὸ τ. Καλαματιανὸν Λουλουδι
178. Μεταγραμμισμός
Δυὸ Φι βγάλε, βγάλε Ρῶ
Κι' ἀναβίθασε τὸν τόνο,
Γιὰ νὰ ἰδῇς μετὰ τοῦτο μόνον
Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπορῶ,
Ζωολόγος νὰ γαβῇ,
Ποιητὴς νὰ γεννηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀστέρος τ. Ἐλευθερίας
179. Δημῶδες Αἶνιγμα.
Ἀσπρὸ εἶναι σὰν τυρί,
Καὶ τυρὶ δὲν εἶναι
Ἐχει φύλλα σὰ δαντερί,
Καὶ δαντερί δὲν εἶναι
Ἐχει ποικτικὸν οὐρά,
Ποικτικὸν δὲν εἶναι.

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Νικητῆριον Σάλτισμα
180. Διζύγιον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Νηρηίδος τ. Εὐρέπου
181. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 8 = Πόλις εὐρωπαϊκὴ
2 6 4 7 8 = Παρήγορον.
3 7 5 6 5 8 = Ἀρχ. θεός.
4 6 2 7 3 8 = Ἀστερισμός.
5 4 7 5 1 = Φάρμακον
6 7 4 5 8 = Ζωηκὴ οὐσία
7 6 7 8 5 8 = Ποταμός
8 4 7 1 5 8 = Πετρίον

Ἐστάλη ἀπὸ τ. Τιμημένον Τουφέκι
182-183. Δέθη Σέμου
Ἔξως, ὁμιλῶν τὴν ἑλληνικὴν μετὰ τὴν ἰδικὴν του προφορὰν, ἀκούεται λέγων:
1. — Τὰ γγούρια καὶ τὰ κεράσια
στὸ γελᾶς ἔχουν κάποιαν μέλα.
2. — Αὐτὴ ἡ νόσος ἔχει ὠραία
φύση.

Τὶ θέλει νὰ πῇ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡλέκτρος
184. Φωνηενόλογον
κ - πρ - μς - χρς - στ
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ὑπερῆφ. Ἑλληνόπουλον
185. Γεῖφος
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα
μέτρα μέτρα
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κήκυρος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
186. Jeu de mot
Quelle difference y a t il entre
les peintres et les coiffeurs?
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡέας

187. Etoile

* * * Horizontal: interje
* * * ction. Vertical: in
* * * Λ * * * strument de musique
* * * Diagonal: pièce d
* * * théâtre et deesse.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχῆς Ἑλλήνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου
696. Καλοκαίρι (καλῶ, καίρι) — 697. Γάδος (γὰ, δῶς) — 698. Κακὴ-πακὴ-ρακὴ. — 699. Μενίανθος.
700. Αἶτος 701. ΚΟ-ΜΗ-ΤΗΣ ΠΡΩΙΑ ΜΗ-ΤΗΡ ΡΗΓΑΣ ΤΗΣ ΤΟΝΟΣ
ΣΥΚΟΝ 702. Ἡ μέση ὁδὸς ἀρίστη (Ἡ ἀνάγκη κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κᾶτω καὶ ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλὰς). — 703. ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ (καίνος, τόκος) Ἀκτιον, Βίαν, Ἰσακ, Νατάς, σκιά. — 704. ΑΗΔΩΝ (Ἀνδρέας, Ἰουλιὰ Δούλος, Ὁρλῶν, Νέος). — 705. Ἰσχυρὸν ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ μου. — 706. Ἐρηκα! — 707. Μὴ πᾶσι πιστεῦ. (μ' ἔας-ὕπ' ἡ στε βέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρ. 5) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπτὰ ἡ λέξις, μετὰ κατὰ 30 στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κατὰ 40 λεπ. 40 Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.
[ΚΑ'—78]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἙΡΜΗΣ.
Ἰδρυτὴ Σύλλογος ἐν Κερκύρῃ ὑπὸ τῆς ἐπωνυμίας «*Ἑρμῆς*». Σκοπὸς διαδοσὶς τῆς «*Διαπλάσεως*» καὶ ὑποστήριξις ψευδωνύμων. Ζητοῦνται ἀντιπροσωποὶ πανταχοῦ. Γράψατε: Α.Μ. Ρ. τ. Κερκύραν.

[ΚΑ'—79]
ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21
ΚΛΕΦΤΟΠΟΥΛΟ ΤΟΥ 21
[ΚΑ'—80]

ΠΗΓΕΙΟΣ.—Α' διαγωνισμὸς καλλιτεχνικῶν Καρτ-ποστάλ. Προθεσμ. αὐτῶς Μαρτίου. Βραβεύονται εἰς τὸν ἀριθμὸν 2. Σταματῶν Δελιακόπουλον Poste Restante, Λάρισα, [ΚΑ'—81]

Νύμφη τοῦ Λάσου, δέχομαι ἀλλὰ λογραφίαν. στείλε μου.
Τρελλὸς Παλιάτσος
[ΚΑ'—82]

Ανταλλάσσω c. p. με ἀπασπάρτα Ἀδρῖς: Καπετὰν Λαπάντιαν, Ρ. Ἀδρινίου. Κ. Λαπάντιαν
[ΚΑ'—83]

Ωρεὰ Ὀνειροπόλος, χίλιες θερμὲς ευχὰς γὰρ τὴν γιορτὴν σου. Στὸ χορὸν θὰ ἔλθω μετὰ τὴν Ἑρρίαν. — Γιορντίε
[ΚΑ'—84]

Η Πεταχτὴ Κοιμήτρια ὑποφέρει ἀπὸ μανία ἀνταλλαγῆς Μ. Μ. καὶ c. p. Περιμένει ἀπὸ σὲς τὸ γιαιρικό...

Ἐξεδόθη:
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Η ΚΩΜΩΔΙΑ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΟΥ
ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 2.
(Καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 2,25)